

Sygn. akt VIII *Pa* 144/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:

Przewodniczący:	SSO Teresa Kalinka
Sędziowie:	SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (spr.) SSR del. Magdalena Kimel
Protokolant:	Agata Kędzierawska

po rozpoznaniu w dniu 27 listopada 2014r. w Gliwicach

sprawy z powództwa M. O. (O.)

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o ustalenie istnienia stosunku pracy

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Rejonowego w Gliwicach

z dnia 2 czerwca 2014 r. **sygn. akt** VI P 331/13

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala powództwo;
2. zasądza od powoda na rzecz pozwanej kwotę 150 zł (sto pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSR del. Magdalena Kimel

Sędzia Przewodniczący Sędzia

Sygn. akt VIII Pa 144/14

UZASADNIENIE

Powód M. O. wniósł pozew o odszkodowanie w związku z niezgodnym z prawem rozwiązaniem umowy o pracę. Powód domagał się uznania, że oświadczenie o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron stanowi de facto rozwiązanie umowy o pracę z winy pracodawcy, nadto – wnosił o zasądzenie 10.200,00 zł odszkodowania w związku z naruszeniem przez pozwaną przepisów o wypowiedaniu/rozwiązaniu umów.

W toku postępowania powód modyfikował roszczenie. Na rozprawie w dniu 10 października 2013 r. sprecyzował, że domaga się uchylenia od skutków prawnych oświadczenia woli. Na rozprawie w dniu 20 stycznia 2014 r. powód podtrzymał dotychczasowe stanowisko, wskazując, że domaga się ustalenia, że uchylił się od skutków prawnych oświadczenia złożonego pod wpływem błędu. W dniu 10 marca 2013 r. powód cofnął ze zrzeczeniem się roszczenia żądanie zasądzenia odszkodowania. Po ostatecznym sprecyzowaniu pozwu – na rozprawie w dniu 19 maja 2014 r. – powód domagał się ustalenia, że uchylił się od skutków prawnych oświadczenia złożonego pod wpływem błędu i ustalenia, że stosunek pracy trwa nadal, nadto powód wniósł roszczenie ewentualne o przywrócenie do pracy wobec naruszającego przepisy prawa oświadczenia pozwanej z dnia 26 czerwca 2013 r. o wypowiedzeniu umowy o pracę. Powód domagał się też zwrotu kosztów postępowania.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zwrot kosztów postępowania.

Sad Rejonowy w Gliwicach wyrokiem z dnia 2 czerwca 2014 roku ustalił, że stosunek pracy łączący strony trwa nadal i orzekł o kosztach procesu. Sad ten ustalił, że: powód był zatrudniony u pozwanej od dnia 13 lutego 2001 roku w pełnym wymiarze czasu pracy, ostatnio na stanowisku brygadzysty. Pełnił on swoje obowiązki w jednym z wydziałów działu malarni, na linii malarskiej (...) 161, był jedynym brygadzystą na tej linii, podlegało mu dwóch pracowników, a w razie potrzeby do pomocy kierowano dodatkowo pracowników z produkcji. Bezpośrednim przełożonym powoda był J. T..

Z uwagi na brak wystarczającej ilości zamówień i mniejsze natężenie pracy na linii (...) 161 w stosunku do innych linii pozwana zdecydowała się zredukować zatrudnienie w zakresie obsługi linii (...) 161.

Pozwana powzięła zamiar zwolnienia powoda i w tym celu przygotowała kilka wariantów pism, z których trzy dotyczyły rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron – z różnymi okresami świadczenia pracy po złożeniu oświadczeń, natomiast dalsze dotyczyły wypowiedzenia umowy o pracę. W dniu 26 czerwca 2013 roku powód miał pracować do godziny 14.00, zaś pracownicy działu kadr do 16.00. Około godziny 13.50 na prywatny telefon powoda zadzwonił J. T.. Przekazał powodowi, żeby ten przyszedł pod biuro, a następnie obaj skierowali się do działu kadr, gdzie na powoda czekali J. A. oraz E. T.. Po wejściu do pokoju J. T. został poproszony o opuszczenie pokoju. E. T. przedstawiła powodowi możliwe warianty rozwiązania umowy o pracę. Zapewniała powoda, że dzięki zapisowi w pkt 2 porozumienia stron otrzyma odprawę i prawo do zasiłku dla bezrobotnych. Powód wskazał, że musi sprawę przemyśleć i nie jest gotowy na decyzję w tym dniu, jednak E. T. powiedziała, że powód musi w tym dniu zdecydować, jak chce opuścić pracodawcę, ewentualnie może gdzieś zadzwonić. Wtedy powód uznał już, że nie ma wyjścia i powiedział, że chce zadzwonić. J. A. zadzwonił wówczas po J. T., który po przyjeździe przeprowadził powoda do sąsiedniego pokoju, oddzielonego szybą od działu kadr. Powód zadzwonił do M. B., która odebrała dopiero za trzecim razem. Powód powiedział jej, że wyrzucają go z pracy i musi dzisiaj coś podpisać. M. B. próbowała mówić, żeby nic nie podpisywał. Powód obawiał się, że bez podpisania pisma będzie w jeszcze gorszej sytuacji, dostanie nagane lub nie otrzyma odprawy. Po rozmowie z M. B. powód wrócił do pokoju kadr i powiedział, że chce pracować najdłużej jak się da, że chce podpisać porozumienie, ale stosunek pracy ustanie po 3 miesiącach, z końcem września 2013r., tak jak miałyby 3-miesięczny okres wypowiedzenia. E. T. wręczyła mu pismo o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron. Powód przeczytał pismo. Wcześniej, przed podpisaniem przez powoda pisma o porozumieniu stron, E. T. mówiła powodowi, że jak nie podpisze dokumentów, to może nie dostać odprawy, a tylko zasiłek dla bezrobotnych. Nikt powodowi nie groził zwolnieniem dyscyplinarnym, nie straszył go, nie wytykał błędów w pracy ani nie wskazywał, że będzie ich szukać. Jedynie wyraźnie wskazano powodowi, że dzisiaj musi podjąć decyzję co do długości okresu świadczenia pracy po tym dniu. Powód również pytał przed podpisaniem pisma, dlaczego nie otrzyma wypowiedzenia, ale usłyszał, że skoro zostanie wskazane że chodzi o przyczyny po stronie pracodawcy to dla powoda nie ma to różnicy. Atmosfera i zachowanie powoda w czasie rozmowy były spokojne.

Po przemyśleniu i przedyskutowaniu sprawy tego dnia po pracy z M. B., która telefonicznie zasięgała też informacji, w dniu 27 czerwca 2013 r. powód złożył pismo do pozwanej zatytułowane: odwołanie oświadczenia woli. Pismem z dnia 28 czerwca 2013 r. pozwana wskazała, że nie znajduje podstaw do przyjęcia tego odwołania oświadczenia woli.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał, że: roszczenie powoda co do ustalenia, że stosunek pracy między stronami nadal istnieje okazało się zasadne. Sąd doszedł do przekonania, że stosunek pracy trwa nadal nie z uwagi na uchylenie się przez powoda od błędu, ale z uwagi na nieważność oświadczenia woli powoda złożonego przy braku swobody powzięcia decyzji i wyrażenia woli. Powyższe skutkowało uznaniem, że strony nie zawarły skutecznie porozumienia stron o rozwiązaniu umowy o pracę.

Sąd nie podzielił stanowiska powoda w zakresie złożenia oświadczenia woli pod wpływem błędu.

Zdaniem Sądu I instancji, powód w chwili składania oświadczenia znał treść czynności prawnej, w szczególności wiedział, że podpisuje oświadczenie z napisem: „porozumienie stron”, jak również odróżniał sens porozumienia stron od wypowiedzenia, co wynikało również z jego doświadczenia życiowego i zawodowego, które zdaniem Sądu posiadał w takim zakresie nawet przy pierwszym w życiu rozwiązaniu umowy o pracę. Sam powód przyznał, że przeczytał treść oświadczenia przed podpisaniem, zaś ustalając okres świadczenia pracy odwołał się do tego, że chce pracować tak długo „jakby pracował w okresie przysługującego mu wypowiedzenia”. Pozwana nie zatajała przed powodem treści oświadczenia, nie wywoływała błędu, wręcz szeroko przedstawiała powodowi sytuację i jej konsekwencje. Postępowanie dowodowe wykazało również, że w sprawie nie wstąpiły przesłanki podstęp lub groźby, w szczególności, że pozwana zabezpieczała interes powoda w sprawie świadczeń po rozwiązaniu umowy oraz – jak zgodnie zeznawali świadkowie i powód – atmosfera była spokojna, nie grożono powodowi ani go nie straszono, co najwyżej on sam odczuwał wewnętrzny niepokój i obawy, np. przed ukaraniem karą porządkową lub pozbawieniem prawa do odprawy.

Zgodnie z art. 82 kc, nieważne jest oświadczenie woli złożone przez osobę, która z jakichkolwiek powodów znajdowała się w stanie wyłączającym świadome albo swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Dotyczy to w szczególności choroby psychicznej, niedorozwoju umysłowego albo innego, chociażby nawet przemijającego, zaburzenia czynności psychicznych.

Postępowanie dowodowe wykazało, że mimo że słowa J. A. wypowiedziane na początku spotkania w kadrach o tym, że pozwana „zwalnia powoda” nie miały mocy kształtującej oświadczenia woli stron, odniosły jednak istotny w sprawie skutek. Wypowiedziane na wstępie kateryczne i jednoznacznie brzmiące słowa dyrektora pozwanej firmy, wobec którego powód czuł respekt i miał świadomość podległości służbowej, wywołały u powoda przeświadczenie, że decyzja o jego zwolnieniu z pracy już zapadła, że firma się z nim rozstaje i wywołały u powoda poczucie, że z tą decyzją nie może polemizować. W szczególności, powód nie miał wówczas poczucia, że decyzja o tym, czy zaakceptować propozycję rozwiązania umowy i złożyć równoprawne oświadczenie woli dla zawarcia umowy należy również do niego. Zdaniem Sądu, powyższe poczucie u powoda zostało wywołane z przyczyn od niego niezależnych wskutek słów J. A., potęgowane niemożnością odroczenia czasu podjęcia decyzji i było usprawiedliwione, gdyż niewątpliwie powód poważnie traktował słowa przełożonych.

Uznając za zasadne roszczenie powoda zgłoszone w pierwszej kolejności (o ustalenie istnienia wady oświadczenia woli), Sąd nie orzekał o roszczeniu ewentualnym.

O kosztach zastępstwa procesowego sąd I instancji orzekł na mocy art. 98 k.p.c. oraz § 5 i § 11 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2002.163.1349 ze zm.).

O kosztach sądowych w punkcie 3 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. oraz art. 13 i 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.).

Apelację od wyroku złożyła pozwana i zaskarżyła wyrok w całości. Rozstrzygnięciu zarzuciła:

1. błąd w ustaleniach faktycznych mający istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy polegający na przyjęciu, że powód w dniu 26 czerwca 2013 roku w chwili podpisywania rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron znajdował się w stanie wyłączającym swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli;
2. niekonsekwencję Sądu w dokonanych ustaleniach faktycznych polegającą na wybiórczym przyjęciu, że powód znajdował się w stanie wyłączającym swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli jedynie w zakresie wyboru sposobu rozwiązania stosunku pracy;
3. naruszenie przepisów prawa materialnego to jest art. 82 k.c. poprzez jego nieprawidłową wykładnię, a następnie zastosowanie w sprawie w konsekwencji czego przyjęcie przez Sąd, iż powód znajdował się w stanie wyłączającym swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy i ustalone okoliczności faktyczne nie potwierdzają przedmiotowych ustaleń;
4. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 6 k.c. w zw. z art. 300 k.p. polegające na nieprawidłowym rozłożeniu przez strony ciężaru dowodu i w konsekwencji naruszenie wynikającej z tego przepisu zasady kontradiktoryjności albowiem strona powodowa w żaden sposób nie dążyła ani nie zmierzała w toku postępowania do udowodnienia, iż w dacie rozwiązania umowy o pracę powód znajdował się w stanie wyłączającym swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli;
5. rażące naruszenie przepisów postępowania to jest art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 k.p.c. poprzez nie przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego z zakresu psychiatrii na okoliczności przyjęte przez Sąd w zakresie rzekomego pozostawiania przez powoda w stanie wyłączającym swobodne podjęcie decyzji i wyrażenie woli, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie przedmiotowych ustaleń;
6. naruszenie prawa procesowego tj. art. 103 § 1 k.p.c. przez zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego pomimo oczywiście niesumiennego działania strony powodowej w procesie.

W związku z powyższym pozwana wniosła o;

1. zmianę wyroku przez oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów postępowania według norm przepisanych;

ewentualnie o

2. uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi orzeczenia o kosztach postępowania odwoławczego.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanej na jego rzecz zwrotu kosztów procesu za instancję odwoławczą, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powód zgodził się ze stanowiskiem Sądu I instancji i podał, że zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gliwicach zważył co następuje:

apelacja jest zasadna i podlega uwzględnieniu.

Sąd Rejonowy przeprowadził szczegółowe postępowanie dowodowe. Sąd II instancji podziela ustalenia stanu faktycznego i przyjmuje je za własne.

Zarzut apelacji dotyczący błędu w ustaleniach faktycznych nie jest zasadny. Ustalenia co do przebiegu zdarzenia z 26 czerwca 2013 roku są prawidłowe i znajdują oparcie w przeprowadzonych dowodach. Natomiast uzasadniony jest zarzut naruszenia prawa materialnego tj. art. 82 k.c. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy dokonał błędnej subsumcji ustalonego stanu faktycznego pod hipotezę normy art. 82 k.c. Sąd I instancji stanął na stanowisku, że informacja J. A. skierowana do powoda, iż firma go zwalnia wywołały u powoda przeświadczenie, że decyzja o jego zwolnieniu z pracy

już zapadła, firma się z nim rozstaje i z tą decyzją nie może polemizować. W konsekwencji Sąd I instancji przyjął, że to przeświadczenie było czynnikiem wyłączającym swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Z tym stanowiskiem nie można się zgodzić. Sąd Rejonowy powołał liczne orzeczenia Sądu Najwyższego. Jednak w ocenie Sądu Okręgowego orzeczenia te zawierają tezy przeciwne do stanowiska Sądu I instancji. Także odwołać można się do orzeczeń Sądów Apelacyjnych. Dla przykładu w wyroku z dnia 18 czerwca 2014 roku, sygn akt I ACa 942/14 Sąd Apelacyjny w Łodzi wskazał, że:

„Stan wyłączający świadomość to brak rozeznania, niemożność rozumienia zachowań własnych i innych osób, niezdawanie sobie sprawy ze znaczenia i skutków własnego postępowania. Stan taki musi przy tym wynikać z przyczyny wewnętrznej, a więc ze stanu, w jakim znajduje się osoba składająca oświadczenie woli, a nie z okoliczności zewnętrznych, w jakich osoba ta się znalazła. Stan wyłączający świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli nie może być rozumiany dosłownie, wobec czego nie musi oznaczać całkowitego zniesienia świadomości i ustania czynności mózgu. Wystarczy istnienie takiego stanu, który oznacza brak rozeznania, niemożność rozumienia posunięć własnych i posunięć innych osób oraz niezdawanie sobie sprawy ze znaczenia i skutków własnego postępowania.”

Z kolei Sąd Apelacyjny w Szczecinie w wyroku z dnia 11 lipca 2013 roku, sygn. akt I ACa 121/12 stwierdził :

„Stan wyłączający świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli w rozumieniu art. 82 k.c. nie musi oznaczać całkowitego zaniku świadomości i ustania czynności mózgu, wystarczy bowiem istnienie takiego stanu, który samopoczucie danej osoby do tego stopnia ogranicza, iż czyni ją zupełnie bezwolną.”

Zatem stan wyłączający świadome powzięcie decyzji i wyrażenie woli jest związany z głębokimi zaburzeniami psychicznymi uniemożliwiającymi zrozumienie znaczenia swojego postępowania i jego skutków. Powyższe zachowuje aktualność także w odniesieniu do stanu wyłączającego swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Sformułowanie art. 82 k.c. wskazuje, że wada oświadczenia woli określona w tym przepisie obejmuje dwa różne stany faktyczne, które mogą występować samodzielnie, trzeba jednak zauważyć, że granica między stanem wyłączającym świadome powzięcie decyzji, a stanem wyłączającym swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli jest bardzo płynna. Powzięcie decyzji i wyrażenie woli jest swobodne, gdy zarówno proces decyzyjny, jak i uzewnętrznienie woli nie zostały zakłócone przez destrukcyjne czynniki wynikające z właściwości psychiki czy procesu myślowego osoby składającej oświadczenie woli. Stan wyłączający swobodę musi również wynikać z przyczyny wewnętrznej, umiejscowionej w samym podmiocie składającym oświadczenie woli, a nie w sytuacji zewnętrznej. Tak pojmowanemu brakowi swobody towarzyszyć będzie natomiast najczęściej także pewne ograniczenie świadomości. Takie stanowisko zajęł Sąd Najwyższy w wyroku z 7 lutego 2006 roku, IV CSK 7/05. W niniejszej sprawie brak podstaw do uznania, że powód z uwagi na stan psychiczny nie zdawał sobie sprawy z tego, iż może nie podpisać porozumienia o rozwiązaniu umowy o pracę. Wręcz przeciwnie proces decyzyjny nie był zakłócony. Powód przypuszczał, że jeśli nie podpisze porozumienia nie otrzyma odprawy. Zatem zdawał sobie sprawę, że podpisanie oświadczenia o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron jest jedną z możliwości. Ustalony stan faktyczny wskazuje, że powód rozważał jakie skutki może przynieść brak podpisania oświadczenia wręzonego mu przez E. T.. Rozważał co jest dla niego korzystniejsze. Chciał skonsultować się z kimś bliskim czyli nie uznał rozwiązania umowy o pracę za porozumieniem stron za jedyną możliwość. Zatem powód decyzję podjął świadomie. W ocenie Sądu działał także swobodnie, gdyż brak swobody w rozumieniu przepisu art. 82 k.c. musi być odniesiony do stanu psychiki i intelektu osoby składającej oświadczenie woli. Oznacza to, że przyczyna wyłączająca swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli tkwić musi w samym oświadczającym, a nie w sytuacji zewnętrznej. „Sugestia osób trzecich nie wyłącza swobody powzięcia decyzji” (postanowienie SN z dnia 21 kwietnia 2004 r. III CK 523/02. Nie sposób przyjąć, że u przeciętnego pracownika słowa przełożonego mogą wywołać bezwolność powodującą brak swobody w podjęciu decyzji w rozumieniu art. 82 k.c. Brak jakichkolwiek dowodów, że w organizmie powoda doszło do reakcji patologicznej zakłócającej proces decyzyjny i uzewnętrznienie woli.

Nie naruszył Sąd Rejonowy art. 6 k.c. Przepis art. 6 k.c. traktuje o ciężarze dowodu w sensie materialnoprawnym i wskazuje, kogo obciążają skutki niewypełnienia obowiązku udowodnienia istnienia prawa. O naruszeniu tego przepisu można by mówić wtedy jedynie, gdyby Sąd orzekający przypisał obowiązek dowodowy innej stronie, nie tej, która z określonego faktu wywodzi skutki prawne. Natomiast poza dyspozycją tego przepisu pozostaje kwestia, czy strona

zmierzała do udowodnienia faktów, z których wywodzi określone skutki prawne, gdyż ta stanowi domenę przepisów postępowania cywilnego, a nie prawa materialnego.

Nie doszło także do naruszenia przepisu art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 k.c. W ocenie Sądu odwoławczego jest możliwe ustalenie czy doszło do wyłączenia świadomości lub swobody w podjęciu decyzji i wyrażeniu woli w oparciu o inne dowody niż opinia biegłych. Wypowiedział się w tym kierunku SN w wyroku z dnia 8 maja 2002 roku w sprawie I PKN 106/01.

Nie jest uzasadniony zarzut naruszenia art. 103 § 1 k.p.c. ponieważ powodowi nie można przypisywać niesumiennego działania.

Sąd II instancji uwzględnił zarzut apelacji dotyczący naruszenia prawa materialnego tj. art. 82 k.c. i przyjął, że powód nie działał w stanie wyłączającym świadome i swobodne powzięcie decyzji i wyrażenie woli. Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Rejonowego w przedmiocie braku innych wad oświadczenia woli o rozwiązaniu umowy o pracę za porozumieniem stron. W tej sytuacji brak podstaw do przyjęcia, że stosunek pracy łączący strony trwa nadal. W konsekwencji powództwo zostało oddalone.

Powód wystąpił z powództwem ewentualnym. Ponieważ Sąd I instancji uwzględnił roszczenie o ustalenie nie orzekał o roszczeniu ewentualnym. Sąd II instancji uprawniony jest do rozpoznania apelacji od orzeczenia Sądu I instancji zatem o roszczeniu ewentualnym Sąd Okręgowy także nie orzekał. Wyrok Sądu Rejonowego został zmieniony na podstawie art. 386 § 1 k.p.c.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. Na koszty te złożyły się: 30 zł - opłata od apelacji poniesiona przez pozwaną, 60 zł – koszty pełnomocnika pozwanej w I instancji, 60 zł – koszty pełnomocnika pozwanej w II instancji. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika została ustalona na podstawie § 5 i § 11 ust. 1 pkt 1 i § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2002.163.1349 ze zm.)

(-) SSO Patrycja Bogacińska-Piątek (-) SSO Teresa Kalinka (-) SSR (del.) Magdalena Kimel

Sędzia Przewodniczący Sędzia